

TÓTH SÁNDOR

Kirótt szabadság

*Nap küzd még fehérséggel,
majd feladja magát
Ajtó csukódik. Útközépen
roppan a jég – Ér fut
Habos kómedren át léptek
surrognak – állomások követik
alkony zsarátnokát, mit*

*gyűjt kertalatti tűznek
télvégi Kertműves; nézi,
ha fakad már borág
négy sarkán a kertnek
kupacoljon majd egyet-egyed,
s a házban megszentelt
gyertyánál áldást mondjon rá*

*Fajduló harangláb –
szélütött kopjafa
Holdbársony takarja
nyomait az elmúlásnak,
szemfödő terül koporsóra
– hegytetőre jégkopár felett,
míg soksípú orgonákkal
énekelnek a gleccserek*

*Közel-távolban tudod,
mi jön, halott-lét ki-bejáró
ajtón, valami végső fel-
támadásból, szőlők sorából
befojtva-vágyó sóhajtásból
angyalcsákóval a fején
– Utolsó este csillagkövekre
hajtja fejét a vándor,
kézen fogja a remegő tájat,
mely annyiszor vigasztalt,
s kiszabadít a kirótt szabadságból*

*Szerencse-kör – mágikusan
borzoló álom a máslet korában,
hol nem írnak történelmet,
érintetlen az értelem
keszkekusza hóbertjától
Fölmentés vádjaink alól*

*Tavaszi jön új sorok havában
írva Orfeusz naplójában
hangcsillagok – földről elvívó
változó arc ország-mező-szegezete
sávon leplek a szelídebb
batáron, testetlenül a fák,
hályogos vizek – öklök türelme*

*holdvetésben hallgató udvar,
hol gyermek köröz
egy játék-kerékpáron*

XXI. századi ritmusok Szent Erzsébethez

*Szegénység mindig birtoka a földnek,
abol az élet szebb-jutalma több –
Hisszük s a perc, mi várhatón kecsegtet,
mint szenvedés a Városok között*

*Elmúló századok ha visszatérnek,
arcodnak fénye meg nem változik
Kertjeinkben nő szívednek szépe,
és kapzsi kéz okozza kínjait*

*Örlődve él a szent, rideg magányban,
átlépve mégis önző vágyakon
– ezt mondja most is az idő szívével
a térdenálló magasságokon*

*Fölötte élsz e kornak semmi-álmán,
mikor a hírnök hozza könnyeit
Szeressél minket csillag-mosolyoddal,
kötözgesd ismét rózsá láncait*

*Örök-Kenyér – az éhség táperője
belül-növekvő nyugtalan koron
Erzsébet, járj kenyérostón, mint régen,
redőt simítva megdült homlokon*